

jen o s vlastnictvím nemovitosti, tvoří její příslušenství (§ 298 obč. zák.) a nemůže podle obdoby § 485 obč. zák. býti od ní samostatně odděleno. Že by v tomto případě bylo várečné právo aspoň co do výkonu zcizitelné a přenositelné, takže by bylo ve prospěch třetí osoby zpeněžitelné — což by bylo předpokladem exekuce na jiná majetková práva podle § 331 a násl. ex. ř. (srov. motivy stránka 227, *Materialien I.* svazek str. 567) — stěžovatel ve svém návrhu na povolení exekuce netvrdil, ač to bylo podle § 54 čís. 3 a § 55 odst. 2 ex. ř. jeho povinností. Várečné právo není tedy v tomto případě samostatným předmětem exekuce ani podle § 294 a dalších, ani podle § 331 a dalších ex. ř.

Čís. 14377.

Vylučovací žalobu podle § 357 odst. 2 zákona čís. 76/27 Sb. z. a n., jež byla podána před uplynutím 30denní lhůty v ustanovení tom uvedené, jest pro nepřipustnost pořadu práva odmítnouti i tehdy, uplynula-li v době vynesení rozsudku o této žalobě 30denní lhůta k rozhodnutí o odporu.

Ustanovení § 406 c. ř. s. neplatí pro případy absolutní nepřipustnosti podle § 42 j. n.

Předpisy o berní exekuci vztahují se i na vymáhání daně z motorových vozidel a poplatků.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, R I 450/35.)

Souhlasně: sb. n. s. čís. 11105; opačně: sb. n. s. čís. 12526.

Žalovaný československý stát vedl k vymáhání daně z motorových vozidel a poplatků proti žalobci berní exekuci. Proti této exekuci podal žalobce dne 11. prosince 1933 u berního úřadu podle § 357 zák. o přímých daních odpor a dne 13. prosince 1933 u soudu vylučovací žalobu. **P r v ý s o u d** vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva vznesené žalovaným státem a žalobu odmítl. **D ů v o d y:** Podle ustanovení § 357 odst. 2 zákona o přímých daních může třetí osoba zjednatí svému odporu podanému podle odst. 1 cit. paragrafu platnost žalobou u soudu jen tehdy, když exekuční úřad odporu nevyhověl, nebo když o odporu nerozhodl do 30 dnů od jeho podání. V tomto sporu žaloba byla podána o jediný den později než odpor, takže berní úřad v N. o něm do podání žaloby ani rozhodnouti nemohl. Tento nedostatek uplynutím 30denní lhůty nemohl býti odstraněn a jest proto odůvodněna námitka nepřipustnosti práva žalovaným vznesená. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva a prvému soudu uložil, by o žalobě věcně rozhodl. **D ů v o d y:** Zákon čís. 76/27 sb. z. a n. platí toliko pro daně přímé, nikoliv pro poplatky, o které jde v tomto případě. Prvý soud neměl již proto žalobu odmítati z důvodu § 357 cit. zákona. Nehledíc k tomu bylo o žalobě rozhodnuto až 6. března 1934, tudíž téměř 3 měsíce po podání nevyřízeného odporu u exekučního úřadu, takže, i kdyby uvedený zákon platil též ohledně poplatků, námitka nepřipustnosti pořadu práva nemá místa.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Exekuce, jejíž nepřipustnost žalobkyně namítá, byla zavedena k vydobytí daně důchodové, daně z motorových vozidel a poplatků. Neprávem doličuje rekursní soud, že předpisy o berní exekuci §§ 343—404 zák. čís. 76/27 sb. z. a n. se týkají jen daní přímých, neboť jako o vymáhání daně z motorových vozidel, tak o vymáhání poplatků platí obdobně ustanovení týkající se daní přímých (§ 21 zák. ze dne 14. července 1927 čís. 116 sb. z. a n. a § 5 zák. ze dne 28. dubna 1933 čís. 65 sb. z. a n.). Paragraf 357 zák. čís. 76/27 sb. z. a n. připouští excindační žalobu jen za předpokladu, že byl podán odpor u exekučního úřadu a že odpor buď byl exekučním úřadem vyřízen zamítavě, anebo že nebyl vyřízen v určité lhůtě. Účelem těchto formálních předpokladů jest podle důvodové zprávy k § 357 (str. 314 tisku posl. sněmovny čís. 706/26), umožnění finanční správě jednak, aby předešla zbytečným soudním sporům, jednak, aby se důkladným šetřením přesvědčila o vyhlídkách soudního sporu. Ustanovením § 357 cit. zák. nařízená nepřipustnost pořadu práva po dobu třiceti dnů od podání odporu slouží proto nejen ochraně finanční správy, nýbrž hledí zameziti i zbytečné zatížení soudů, které by nastalo, kdyby strany v příčině předmětů berní exekucí postižených podávaly excindační žaloby, aniž by před tím podaly odpor u příslušného exekučního úřadu nebo vyčkaly plynutí 30denní lhůty uvedeným předpisem zákona stanovené, ačkoliv musily počítati s možností, že jejich odporu bude exekučním úřadem vyhověno, takže se nebudou musiti domáhati svého práva žalobou u soudu. Ježto jde o ustanovení upravující poměr soudů a správních úřadů co do jejich věcné příslušnosti a mající povahu norem vízících, musí býti trváno na jejich přesném dodržení a nelze přenechati libovůli stran, zda chtějí své právo k předmětům berní exekucí postiženým uplatňovati podle těchto předpisů sloužících převážně veřejnému zájmu, čili nic. Zmíněná ustanovení pozbyla by skoro veškerého významu, kdyby soudy jednaly a rozhodovaly o žalobách, které byly podány v době, kdy pořad práva pro ně nebyl přípustný, prošla-li jen v době vydání rozhodnutí prvního soudu doba třiceti dnů od podání odporu u exekučního úřadu. Těmto vyšším zájmům musila by ustoupiti i procesní hospodárnost, která dala podnět k ustanovení § 406 c. ř. s. i kdyby k němu bylo lze přihlížeti v souzeném případě. Leč toto ustanovení nepřišlo by v případě, o nějž jde, v úvahu, neboť má na mysli jen rozepře, pro něž jest pořad práva přípustný, nikoliv i případy t. zv. absolutní nepřipustnosti podle § 42 j. n. Ani s hlediska procesní hospodárnosti nelze důvodně nic namítati proti požadavku, aby doba třiceti dnů od podání odporu prošla již v době podání žaloby. Podle §§ 41—43 j. n. má procesní soud, jakmile některá věc sporného soudnictví u soudu se zahájí, zkoumati z úřední povinnosti, zda zahájená právní věc jest odňata tuzemskému soudnictví nebo alespoň řádným soudům. Bylo-li by z údajů žalobcových patrné, že nejsou splněny formální předpoklady § 357 (2) zák. čís. 76/27 sb. z. a n., na nichž závisí přípustnost pořadu práva pro excindační žaloby v příčině předmětů berní exekucí postižených, bylo by ji z úřední povinnosti odmítnouti, aniž by došlo k položení roku k ústnímu jednání o ní. Než i kdyby žaloba nebyla a limine odmítnuta a otázka přípustnosti pořadu práva by byla nadhozena teprve při roku

o takové žalobě položeném, mají předpisy §§ 239, 440, 260, 431 c. ř. s. účel urychlené rozhodnutí procesního soudu o této otázce, to tím dříve, ježto pravidelně průvodní řízení ke zjištění jejího skutkového podkladu (zda a kdy byl podán odpor u exekučního úřadu) bude jednoduché a krátké, ježto jednání a průvodní řízení ve věci samé jest podle zkušenosti obvyčejně rozsáhlé a složité. Z těchto úvah vysvítá, že by zásada, podle níž stačí projití doby třiceti dnů teprve v době vynesení rozhodnutí prvního soudu, nesloužila procesní hospodárnosti, nýbrž že by z toho těžila právě strana, která nedbajíc určitých a jasných zákonitých předpisů upravujících přípustnost pořadu práva pro excindační žaloby v příčině předmětů berní exekucí postižených, podala takovou žalobu u soudu v době, kdy pořad práva pro ni nebyl přípustný. Nelze se důvodně obávat, že odmítnutá žaloba bude v každém případě znovu podána, ježto lze vždy počítati s možností, že se strany v mezidobí o sporných nárocích dohodnou a k soudnímu rozhodnutí o nich již nedojde.

Čís. 14378.

Povinnosti posypávati v zimě chodník před domem uložené policejním řádem městským není nikdo zbaven již tím, že obec po vyhlášení onoho policejního řádu sama dávala chodníky posypávati.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, Rv I 509/33.)

Žalobkyně domáhá se na žalované náhrady škody tvrdíc, že úraz, který si přivodila pádem na náledí chodníku před krámem v domě žalované, byl způsoben tím, že náledí na chodníku nebylo vůbec nebo jen nedostatečně posypáno. Proti žalobě namítla žalovaná, že chodník, na němž k úrazu došlo, je veřejným statkem, jež spravuje a udržuje obec. Také zřízení obce mají rozkaz chodník čistiti a posypávati, takže tím případné její ručení za úraz z důvodu, žalobou uplatňovaného, zaniklo. **P r v ý s o u d** uznal žalobní nárok důvodem po právu. **O d v o l a c í s o u d** žalobní nárok důvodem po právu neuznal. **D ů v o d y:** Poněvadž obec J. po četná léta sypání a čištění chodníků sama obstarává a na majitelích domů to ani nevyžaduje, nelze spatřovati porušení předpisů nebo nedbalost žalované v tom, že sama nezařídila posypání chodníku před svým domem. Žalovaná právem spoléhala na to, že obec sama provede posypání chodníku, poněvadž tak po několik let činila a v poslední době odchylná nařízení od své praxe nevydala. Žalovaná dala sice též chodník před svým domem sypati, ale jen ode dveří krámu kolmo k pěšině posypané obecními zřízení. Z toho nelze nijak dovozovati, že tím uznávala povinnost chodník sypati. Žalovaná neměla ani povinnosti dohlédnouti na sypání a čištění chodníku, i když to vykonávali obecní zřízení, poněvadž chodník před domem žalované je veřejným statkem. Není zákonného ustanovení, které by majiteli domu ukládalo povinnost dohlížeti nad tím, jak obec silniční policii vykonává na veřejném statku, takže porušení zákonného ustanovení je vyloučeno. Ani v polic. řádu města J. z r. 1926 není takového ustanovení. Obec J. uložila sice v § 23 polic. řádu